

Півень

Богдан-Ігор Антонич

Зоря майнула, мов стріла,
неначе іскра, пісня згасла,
і тільки з мокрого зела
роса краплинами сплила,
мов слово, чиста й ясна.
Вже обріїв зігнувся рівень
у круглу смугу обруча,
і ніч почала вже кінчатись,
неначе ватра, догоряти.
Ось ранок синім возом їде
і сонця сніп в село везе.
Крильми шумить червоний півень —
співучий з міді
серп.